

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gedey Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. ... jogtanácsos által képviselt Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa [1088 Budapest, Reviczky u. 5., Hiv. sz.: ...] alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. évi április hó 15. napján kelt 20.K.34.395/2009/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes az ... számú határozatában megállapította, hogy a felperes a ... sugárzott ..., továbbá a ... közreadott ... című rajzfilm nem megfelelő korhatár-kategóriába történt besorolásával megsértette a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (a továbbiakban: Rttv.) 5/B.§-ának (2) bekezdésében foglaltakat, amiért felhívta őt a sérelmezett magatartás megszüntetésére. Az alperes ezen kívül megállapította még, hogy a felperes a ... kezdettel közreadott ... című műsorszám nem megfelelő korhatár-kategóriába történt besorolásával ugyancsak megsértette a

Rttv. 5/B.§-ának (2) bekezdésében foglaltakat, amiért ismételten felhívta őt a sérelmezett magatartás megszüntetésére. Határozatának indokolásában részletesen elemezte a kifogásolt műsorszámok tartalmát, külön megjelölte a sérelmezett epizódok általa aggályosnak tartott jeleneteit, majd ezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a filmeket a felperes helytelenül sorolta a I. korhatár-kategóriába, azok mindegyikét a II. kategóriába kellett volna sorolni.

A felperes keresetében elsődlegesen eljárási jogszabálysértésekre hivatkozással kérte a határozat hatályon kívül helyezését, másodlagosan a határozat megváltoztatását annak kimondásával kérte, hogy a Rttv. hivatkozott rendelkezéseit nem sértette meg. Előadta, hogy az alperes eljárása nem minősül a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 29.§-ának (4) bekezdés c) pontja szerinti folyamatos ellenőrzésnek, ezért nem mentesül a Ket. 29.§-ának (3) bekezdésében meghatározott értesítési kötelezettség alól. Az eljárás hivatalbóli megindításáról azonban az alperes nem 5 napon belül értesítette őt, a Ket. 29.§-ának (5) bekezdése pedig azáltal sérült, hogy az értesítés nem tartalmazta az ügyintézési határidőt, az iratokba való betekintés és a nyilatkozattétel lehetőségére vonatkozó tájékoztatást. Az alperes megszegte a Ket. 33.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat is, mert a határozatot 30 nap helyett több mint 3 hónap alatt hozta meg. Az egyes műsorszámok tartalmával kapcsolatban állította, hogy azokat nem kellett volna II. kategóriába sorolni. A közismert mesék gyakran szólnak küzdelmekről, próbákról, kalandokról, veszélyhelyzetekről, és a főszereplők között is gyakran vannak félelemkeltő figurák. Példákon keresztül hivatkozott arra, hogy az alperes által megjelölt műsorrészletek nem érik el, illetve nem haladják meg a 10-15 másodperces hosszúságot. Kifogásolta, hogy a határozatból rendre kimaradtak azok a részek, amelyek az üldözési jelenetek feszültségét feloldották. Gyakran a főhősök teljesen meseszerű módon menekülnek meg. A félelemkeltő elemek semmivel sem voltak túlburjánzóbbak, mint a legtöbbet nézett, a gyerekek körében is népszerű Walt Disney filmekben. A sorozatok kisiskolásoknak szólnak, ők pedig már rendelkeznek média- befogadással kapcsolatos tapasztalattal. A náluk kisebb gyerekek számára ezek a művek érdektelenek, ők képtelenek a látottak befogadására, ezért ezeket nem is nézik meg.

Az alperes nyilatkozatában a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy folyamatosan ellenőrző hatóságnak minősül, a felperesnek küldött értesítés pedig megfelel a Ket. vonatkozó rendelkezéseinek. A felperes tudomással bírt az eljárás hivatalbóli megindításáról, a nyilatkozattételre felhívó levélre érdemben reagált, a határozat indokolása szerint az abban foglaltakat értékelte is a döntése meghozatalánál. Az ügyintézési határidő túllépése - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiuma KK 31. sz. állásfoglalására (a továbbiakban: KK 31. sz. állásfoglalás) is - nem minősül a határozat hatályon kívül helyezésére okot adó súlyos, az ügy érdemére is kiható eljárási jogszabálysértésnek. Megismételte az egyes epizódok tartalmával kapcsolatos álláspontját, hangsúlyozta, hogy a kiemelt jelenetek félelemkeltő és agresszív elemeket tartalmaztak, amelyek feldolgozása és kibontása nagy

valószínűséggel meghaladta az ajánlott korosztály értelmi és érzelmi képességét. Utalt arra, hogy a törvénysértés megállapításánál nem azt kell bizonyítani, hogy a műsorszámot a kiskorúak megtekintették, hanem azt, hogy a bemutatott film alkalmas arra, hogy a 12 éven aluliakban félelmet keltsen.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a közigazgatási iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a Rttv. 41.§-ának (1) bekezdés b) pontjában kapott felhatalmazás alapján folytatta le az eljárást; hatósági ellenőrzés keretében vizsgálta a perrel érintett műsorszámokat. Az alperes nem rendszeres, hanem folyamatos ellenőrzést végez, hiszen a digitális archiváló rendszeren (a továbbiakban: DAR) keresztül valamennyi műsorszolgáltató által minden nap sugárzott minden adás rögzítésre és archiválásra került. Ezért a Ket. 29.§-ának (4) bekezdés c) pontja alapján jogszerűen mellőzhette a közigazgatási hatósági eljárás megindításáról szóló értesítést. Rámutatott arra, hogy az értesítés az ügyféli jogok tényleges érvényesülése szempontjából egyfelől jogállami garancia, másfelől pedig költségtakarékossági és hatékonysági szempontból is fontos eszköz. Ezért üdvözlendő, hogy az alperes törvényi kötelezettség hiányában is megküldte az eljárás megindításáról szóló értesítést. Ez esetben viszont - a jogalkotói célra is figyelemmel - az értesítésnek tartalmaznia kell a Ket. 29.§-ának (5) bekezdésében meghatározott tartalmi elemeket. Jelen esetben hiányzott az eljárás megindításának feltüntetése, az ügyintézési határidő megjelölése és az iratokba való betekintés lehetőségéről szóló tájékoztatás. Figyelemmel azonban arra, hogy az értesítés célja így is megvalósult, a Ket. 29.§-ának (5) bekezdésében foglaltak megsértése olyan csekély súlyú volt, hogy az az ügy érdemére nem hatott ki. Ugyanilyen csekély súlyú jogsértésnek minősül az ügyintézési határidő túllépése.

A képanyag megtekintése után az elsőfokú bíróság teljes mértékben egyetértett az alperesnek a határozata indokolásában átfogóan és teljes körűen, az egyes műsorszámokat összességében és részleteiben is értékelő összefoglaló véleményével. Habár tényleg rövid ideig, de mégis olyan képsorok tűntek fel, amelyek a zenei aláfestéssel és a képi összhatással együtt a kiskorú nézőkre káros befolyást gyakoroltak. A filmekben a konfliktusok nem kerültek azonnal feloldásra, a jogsértés megvalósulásához pedig elegendő az első rémület is, hiszen a gyerekek által átélt traumát a feloldás nem tudja teljes mértékben felszámolni. Az alperes a felsorolt epizód-elemeket megfelelően értékelte, amelyek alapján mindegyik film II. kategóriába sorolása indokolt. Mindegyik epizód-részletben felfedezhető a fokozott izgalom, mindegyikben jelen volt az üldözés, az ijesztő szörnyalakok feltűnése és egyéb kilátástalan helyzetek. Mindezek a 12 éven aluli kiskorúakban komoly félelmet kelthetnek, koruknál fogva nem biztos, hogy minden részt megértenek, felfogják, hogy ez csak egy fikció, nem pedig valóságos esemény. Hangsúlyozta, hogy a törvénysértés megállapításához elégséges az, hogy a műsorszám alkalmas a félelemkeltésre, nem szükséges, hogy ez konkretizálódjon a 12 éven aluliakban. A besorolás a szülők részére ad megfelelő iránymutatást, a I. kategóriába történő besorolás pedig azt jelenti, hogy a szülőnek semmiféle kontroll feladatát nem kell ellátnia. A filmek nem II. kategóriába való sorolásával a felperes megsértette a

szülőknek azt a jogát, hogy eldönthessék, a felügyeletükkel, szükség esetén magyarázat-adás mellett engedik-e a gyermekeknek az epizódok megtekintését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatása iránt előterjesztett fellebbezésében a felperes előadta, hogy az alperes eljárása nem minősül a Ket. 29.§-ának (4) bekezdése szerinti folyamatos ellenőrzésnek. A közigazgatási jog tudománya, de a gyakorlat alapján is rendszeres ellenőrzésről van szó. Az alperes alkalmanként visszatérően, szűrőpróbaszerűen végez vizsgálatot, egy-egy műsorszámra, avagy bizonyos műsor típusokra kiterjedően teszi ezt, és akkor sem minden, a jogszabályban, vagy a műsorszolgáltatási szerződésben meghatározott aspektusból, hanem csak egy vagy néhány ellenőrzési szempont alapján. Ennél fogva nem mentesül a Ket. 29.§-ának (3) bekezdésében meghatározott értesítési kötelezettség alól. Az alperes az ügyintézési határidőt túllépte, amivel a Ket. 33.§-ának (1), illetve (5) bekezdéseinek megsértése mellett megsértette a Ket. 4.§-ának (1) bekezdése szerinti ügyféli jogokat is. Álláspontja szerint jogszerűtlen júniusban vizsgálni az áprilisi műsorszolgáltatását, így kerülhetett sor ugyanis arra, hogy az alperes ugyanazon tényállás alapján többször szankcionálta őt a nyilatkozattételi felhívást megelőző sugárzási időpontok tekintetében. Ebben az időszakban ugyanis még nem volt tudomása arról, hogy az alperes által feltételezetten jogsértő magatartást folytat. Az alperes eljárási jogszabálysértései olyan súlyúak, amelyek a határozat hatályon kívül helyezését megalapozzák. Az ügy érdemét illetően előadta, hogy az elsőfokú bíróság csupán néhány megjegyzést tartott szükségesnek ítélete indokolásában, és azok kivétel nélkül a ... című műsorszámmal voltak kapcsolatosak. A keresetlevélben kifejtettekkel egyezően továbbra is teljes egészében vitatta az alperes megállapításait. Megjegyezte, hogy a rajzfilmek besorolását kizárólag a további szankciók megelőzése érdekében változtatta meg.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Továbbra is állította, hogy folyamatos ellenőrzést végez, a felperes által hivatkozott eljárási jogsértések miatt nem indokolt a határozat hatályon kívül helyezése. Az egyes műsorszámok tartalmi értékelését megismételve állította, hogy a filmek témája és feldolgozási módja a 12 éven aluliak számára rendkívül megterhelő és nehezen feldolgozható.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340.§-ának (5) és (6) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, azokat egyenként és összességükben is helyesen értékelve helytállóan állapította meg a tényállást, és a rendelkezésre

álló peradatok alapján okszerű következtetésre jutott a felperes magatartásának jogi minősítését illetően. A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan indokra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, nem jelölt meg olyan tényt vagy körülményt, amely a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhette volna. Mivel a felperes a fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat, és az elsőfokú bíróság azokra adott mindenre kiterjedő, alapos és kellően részletes jogi érveivel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért, ezért azokat nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra utalással a következőkre mutat rá.

A Ket. 111.§-ának (1) bekezdése értelmében a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabálysértés megállapítása esetén helyezi hatályon kívül vagy változtatja meg a közigazgatási döntést.

A kiemelt jogszabályi rendelkezésből látható, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata nem teljes körű, annak irányát a felperes által hivatkozott jogszabálysértés jelöli ki. A közigazgatási bíráskodás fő feladata a fél alanyi jogvédelmének biztosítása. Ebből következik, hogy nem kell és nem is lehet valamennyi hatósági jogsértést a közigazgatási perben orvosolni. Azok a jogsértések, amelyek az ügyfél jogi helyzetét ténylegesen nem érintik, alanyi jogát valójában nem sértik, nem alapozzák meg a közigazgatási szerv döntésének megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perekben tehát a bíróság elsősorban azt vizsgálja, hogy a közigazgatási határozat érdemben megfelel-e a jogszabályoknak. Eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés jelentős és a döntés érdemére is kihat, továbbá a bírósági eljárásban sem orvosolható.

A felperes a fellebbezésében állította, hogy az alperes eljárási jogszabálysértései súlyuknál fogva megalapozzák a határozat hatályon kívül helyezését. Ezt a kijelentését azonban a felperes nem fejtette ki, és nem részletezte, hogy a hiányos tartalmú értesítés, illetve az ügyintézési határidő túllépése miként hatott ki orvosolhatatlanul a döntés érdemére. Amint arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott, az eljárás megindításáról szóló értesítés célja az ügyféljogok gyakorlásának biztosítása. Az ügyfél nyilatkozatával, bizonyítási indítványával stb. segítheti a valósághű tényállás megállapítását, amely minden megalapozott döntés előfeltétele. Jelen esetben az alperes a felperes által sem vitatottan tájékoztatta a felperest az eljárás hivatalbóli megindításáról, azaz a felperes tudomással bírt arról, hogy vele szemben a hatóság milyen ellenőrzés alapján milyen eljárást folytat. A felperesnek nem lehettek kétségei a tekintetben, hogy mely műsorszámait vizsgálja az alperes, és abban sem lehetett bizonytalan, hogy ezek korhatári besorolásának helyességét ellenőrzi. A felperes az ügyféli jogait akadálytalanul gyakorolhatta, e lehetőséggel élt is, hiszen a közigazgatási eljárásban részletes nyilatkozatában fejtette ki álláspontját.

Az ügyintézési határidő megtartása a közigazgatási szerv törvényi kötelezettsége. Túllépése csak kivételesen eredményezi az ügyfél alanyi jogának sérelmét. Jelen esetben a felperes még csak kísérletet sem tett arra, hogy az ügyintézési határidő túllépéséből fakadó bármiféle hátrányát bemutassa. A felperesnek az egyes műsorszámokat a Rttv. szabályai szerint kell besorolnia, a nem megfelelő besorolás következményeit az alperesre át nem háríthatja. Ennél fogva tényleges jogsérelemnek nem minősül az, hogy áprilisi műsorszolgáltatását az alperes több hónappal később ellenőrizte. A felperesi magatartás jogsértő jellege ugyanis nem ezen, hanem azon múlik, hogy ő a Rttv. szabályait megtartotta-e. Megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy az ügyintézési határidő azt jelenti, hogy a hatóságnak az érdemi döntést meghatározott időn belül kell meghoznia. Ezt az eljárás megkezdésétől, nem pedig a jogellenes magatartás megvalósításának időpontjától kell számítani. A felperesi hivatkozásnak tehát semmi köze sincs az ügyintézési határidő megtartásához.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes sem az értesítés tartalmával, sem pedig az ügyintézési határidővel kapcsolatban nem igazolt olyan súlyos, a bírósági eljárásban sem orvosolható eljárási jogszabálysértést, amely a döntés érdemére is kihatott volna. Ennél fogva a bírósági felülvizsgálat során nincs jelentősége annak, hogy az alperes folyamatos ellenőrzést végez-e, illetve, hogy mikortól indult a közigazgatási hatósági eljárás, és ehhez képest az alperes mikor hozta meg az érdemi döntését. E kérdésekre ugyanis bármilyen tartalmú is a válasz, a Ket. 111.§-ának (1) bekezdése alapján semmiképpen sem eredményezhetik a határozat hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását.

A felperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróság rámutat még arra, hogy a felperes nem vitatta az elsőfokú bíróság azon ítéleti megállapítását, hogy az alperes a DAR-on keresztül valamennyi műsorszolgáltató által sugárzott valamennyi adást rögzít és archivál, hatósági ellenőrzés keretében pedig ezeket értékeli, elemzi. Az ellenőrzés tehát folyamatos, hiszen nem válogat az egyes műsorszolgáltatók, műsorok, időszakok stb. között, minden műsorszámot minden megkülönböztetés nélkül rögzít. Ezen nem változtat az, hogy az ellenőrzés nem terjed ki valamennyi műsorszolgáltató minden műsorának teljes körű vizsgálatára. A felperes által hivatkozott szigorító értelmezés a Ket. 29.§-ának (4) bekezdésének c) pontjában foglalt rendelkezésből nem olvasható ki. Az ellenőrzés folyamatosságát tehát nem befolyásolja az ellenőrzés meghatározott célja, tárgya. Példaként említhető az adóhatóság, amely kizárólag ellenőrzést végző közigazgatási szerv. Folyamatos ellenőrző tevékenységén nem változtat az, hogy nem vizsgálja valamennyi adóalany minden adózással kapcsolatos jogszabályi kötelezettségének megtartását. Az ellenőrzés folyamatos akkor is, ha az ellenőrzöttek körét szűrőpróbaszerűen választja ki, és akkor is, ha csak meghatározott időszak, meghatározott adónem körében vizsgálódik.

A Ket. 29.§-ának (4) bekezdés c) pontja szerinti rendelkezés azt a célt szolgálja, hogy a folyamatos ellenőrzési feladatot ellátó hatóságok mentesüljenek az értesítési

kötelezettség teljesítése alól. Az érintettek ugyanis tisztában vannak azzal, hogy a tevékenységüket az ellenőrzésre feljogosított hatóság folyamatosan vizsgálja, ezért folyamatosan, például napi rendszerességgel nem kell és nem is lehet erről a lehetséges ellenőrzötteket tájékoztatni. Jelen esetben a felperes tudatában volt annak, hogy a DAR-on keresztül az alperes folyamatosan ellenőrzi műsorszolgáltató tevékenységét, ezért alaptalanul várta el az erről szóló értesítés megküldését. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a Ket. 29.§-ának (4) bekezdés c) pontja alapján jogszerűen mellőzhette az eljárás megindításáról értesítés megküldését.

A felperes érdemi kifogásával szemben a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a műsorszámokat egyesével, részleteiben, de a maguk összességében is megfelelő mélységben elemezte, értékelte. Az elsőfokú ítélet indokolásából nem olvasható az ki, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a ... című műsorszámmal kapcsolatban tett volna megállapításokat. A felperes a fellebbezésében csak állította, hogy vitatja az alperes határozati megállapításait, ám a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettsége ellenére konkrét bizonyítékot nem adott elő. A „teljes egészében vitatja”, valamint a „fenntartja a keresetlevélben előadottakat” felperesi előadás oly mértékben általános megfogalmazások, amelyek nem alkalmasak arra, hogy az alperes vagy az elsőfokú bíróság körütekintő, kellően részletes, logikus érvrendszeren alapuló mindenre kiterjedő indokolását megdöntsék. A felperes nem vitatta, hogy a ... című műsorszámokban többször jelentek meg olyan félelemkeltő jelenetek, amelyek a kiskorú nézők nyugalma, biztonságérzetét megzavarhatják. A ... című műsorszámokkal kapcsolatban nem cáfolta a támadásos, üldözéses, erőszakos és félelemkeltő jelenetek halmozott előfordulását, és azt sem, hogy a filmek dramaturgiailag sokszor olyan bonyolultak voltak, amelynek feldolgozására a kiskorúak még nem képesek. A ... című műsorszám már önmagában attól bonyolult, hogy az animált szereplők és az élő szereplők rendre cserélődtek, azaz a fikció és a realitás folyton keveredett. Pusztán ez a jelenség is felnőtt magyarázatára szorul. E tartalmi megállapításokon nem változtat sem a kifogásolt részek időtartama, sem pedig a konfliktusok későbbi feloldása. A felperes alappal arra sem hivatkozhat, hogy a kisiskolásoknál kisebb gyerekek nem nézik a műsorszámokat. Amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a jogsértés megállapításának nem feltétele az eredmény bekövetkezése. Egyébként a felperes semmivel nem bizonyította, hogy a hivatkozott filmeket, vagy azok közül valamelyiket is egyetlen kisiskolásnál kisebb gyerek sem nézte.

A kifejtettkre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján, a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazásával helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megfizetni, míg a fellebbezési

illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles.

, 2010. évi november hó 24. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó bíró,
dr. Bacsa Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő